

Zadeva C-406/20

**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča**

Datum vložitve:

28. avgust 2020

Predložitveno sodišče:

Finanzgericht Köln (Nemčija)

Datum predložitvene odločbe:

25. avgust 2020

Tožeča stranka:

Phantasialand

Tožena stranka:

Finanzamt Brühl

Predmet postopka v glavni stvari

Direktiva 2006/112 – Člen 98(2) v povezavi s kategorijo 7 iz Priloge III – Skladnost različne obdavčitve sejmov in zabavišnih parkov s pravom Unije – Podobnost storitev – Pridobivanje dokazov glede „stališča povprečnega potrošnika“

Predmet in pravna podlaga predloga

Razlaga prava Unije, člen 267 PDEU

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je navedbo sejmov in zabavišč v kategoriji 7 Priloge III v povezavi s členom 98(2) Direktive o skupnem sistemu davka na dodano vrednost mogoče uporabiti za namene razlikovanja za obdavčitev zabavišnega parka po splošni davčni stopnji, čeprav oznaka „zabavišče“ zajema tako podjetja,

- ki upravljajo stacionarna zabavišča, kot tista, ki upravljajo potujoča zabavišča?
2. Ali se sodna praksa Sodišča Evropske unije, v skladu s katero lahko okvir različnih storitev povzroči, da te storitve niso podobne, lahko uporablja za opravljanje storitev upravljavcev potujočih zabavišč in podjetij, ki upravljajo stacionarna zabavišča v obliki zabaviščnih parkov?
  3. Če je odgovor na drugo vprašanje za predhodno odločanje nikalen: Ali je „stališče povprečnega potrošnika“, ki je v skladu s sodno prakso Sodišča Evropske unije bistveni element načela nevtralnosti davka na dodano vrednost, „teoretični vidik“, ki ga ni mogoče ugotoviti s pridobivanjem dokazov na podlagi izvedenskega mnenja?

Navedene določbe prava Unije

Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost, zlasti člen 98(2) v povezavi s Prilogo III, kategorija 7

Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 282/2011 z dne 15. marca 2011 o določitvi izvedbenih ukrepov za Direktivo 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (v nadaljevanju: Izvedbena uredba), zlasti člen 32

Navedeni nacionalni predpisi

Umsatzsteuergesetz (zakon o davku na dodano vrednost, v nadaljevanju: UStG), zlasti člen 12(2)(7)(d)

Umsatzsteuer-Durchführungsverordnung (izvedbena uredba o davku na dodano vrednost, v nadaljevanju: UStDV), zlasti člen 30

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka

- 1 Tožeča stranka spada med najbolj znane evropske zabaviščne parke. Obiskovalci zabaviščenega parka na podlagi plačila vstopnine pridobijo pravico do uporabe njegovih objektov.
- 2 Tožeča stranka je podala zahtevek za obdavčitev vstopnin v skladu s členom 12(2)(7)(d) UStG. V skladu s to določbo se davek na dodano vrednost med drugim za storitve iz dejavnosti upravljavcev (potujočih) zabavišč zniža na 7 %. Za storitve iz dejavnosti upravljavcev (potujočih) zabavišč v skladu s členom 30 UStDV štejejo predstave, glasbeni nastopi, zabavne prireditve ali druge vrste zabav na sejmih, ljudskih ali strelskih veselicah ali podobnih prireditvah. Tožena stranka je zahtevek zavrnila. Tožeča stranka je zoper navedeno odločbo pri predložitvenem sodišču vložila tožbo.

Kratka predstavitev obrazložitve predloga

- 3 Predložitveno sodišče mora med drugim preveriti, ali so storitve upravljavcev potujočih zabavišč na sejmi in podobnih občasnih prireditvah, za katere po nacionalnem pravu velja nižja davčna stopnja, na podlagi načela davčne nevtralnosti s stališča povprečnega potrošnika podobne storitvam upravljavcev stacionarnih zabavišč oziroma zabaviščnih parkov, ki so obdavčeni po splošni davčni stopnji.
- 4 Nemško Bundesfinanzhof (zvezno finančno sodišče, v nadaljevanju: BFH) je odločilo, da različna obravnava storitev upravljavcev potujočih zabavišč na sejmi in storitev stacionarnega zabavišča, kot ga upravlja tožeča stranka, glede davka na dodano vrednost ne krši načela davčne nevtralnosti.
- 5 V obrazložitvi je BFH navedlo, da stacionarnega zabavišča, ki deluje časovno neomejeno, in podjetja, ki ga upravlja, ni mogoče šteti za prireditev, podobno ljudski veselici. Glede na pravo Unije naj v zvezi s tem ne bi bilo pomislekov. Če se nacionalni zakonodajalec odloči, da bo izkoristil manevrski prostor, ki mu ga dajejo kategorije iz Priloge III k Direktivi 2006/112, naj ne bi bil dolžan tam navedene posamezne kategorije v celoti prenesti v nacionalno pravo. Zaradi neobstoja podobnosti zadevnih storitev naj tudi ne bi šlo za kršitev načela davčne nevtralnosti.

Pojmi „sejmi“, „zabavišča“ in „zabaviščni parki“

- 6 V skladu z nemško različico kategorije 7 Priloge III k Direktivi 2006/112 spadajo med storitve, za katere je mogoče v skladu s členom 98 Direktive uporabiti nižjo davčno stopnjo, med drugim „Jahrmärkte“ (sejmi) in „Vergnügungsparks“ (zabavišča). Ustrezni angleški poimenovanji sta „faires“ za sejme in „amusement parks“ za zabavišča, francoski pa „foires“ za sejme in „parcs d’attraction“ za zabavišča. Nasprotno pa je v nemški različici člena 32 Izvedbene uredbe št. 282/2011, ki se nanaša na člen 53 Direktive 2006/112, kot ustreznica k poimenovanjema „faires“ in „amusement parks“ oziroma „foires“ in „parcs d’attraction“ naveden samo pojem „Freizeitpark“ (zabaviščni park).
- 7 V nemški jezikovni rabi pojem „Freizeitpark“ pomeni podjetje, ki upravlja stacionarni zabaviščni park, medtem ko se pojem „Vergnügungsparks“ nanaša tako na stacionarna „Vergnügungsparks“ (zabavišča), ki se v tem primeru imenujejo „Freizeitparks“ (zabaviščni parki), kot tudi na časovno omejena „Vergnügungsparks“ (zabavišča), ki se imenujejo tudi „Kirmes“ (žegnanje), „Jahrmarkt“ (sejem) ali „Volksfest“ (ljudska veselica).
- 8 Predložitveno sodišče bi glede na predstavljeno jezikovno zmedo želelo, da se Sodišče izreče o tem, kako je treba opredeliti in razmejiti pojme „Jahrmärkte“ (sejmi), „Vergnügungsparks“ (zabavišča) in „Freizeitparks“ (zabaviščni parki) iz Direktive 2006/112 in Izvedbene uredbe št. 282/2011.

- 9 Postavlja se vprašanje, ali je glede na to, da so zabavišča lahko stacionarna in potujoča, mogoče trditev BFH, da razlikovanje med sejmi in zabavišči v kategoriji 7 Priloge III k Direktivi 2006/112 govori v prid njuni različni obravnavi pri določitvi davka na dodano vrednost, šteti za utemeljeno.

Različen okvir opravljanja storitev

- 10 BFH opozarja tudi, da storitve podjetja, ki upravlja stacionarni zabavišni park, in storitve podjetij-upravljalcev zabavišč, ki svojo potujočo dejavnost opravljajo na sejmi, zaradi različnega okvira, v katerem se opravljajo, niso podobne. Nobenega dvoma naj ne bi bilo, da je okvir časovno omejene ljudske veselice ali sejma, zlasti tudi s stališča oseb, ki so jim storitve namenjene, drugačen kot pri stacionarnem zabavišču.
- 11 V zvezi s tem predložitveno sodišče opozarja, da je treba v skladu s sodno prakso Sodišča (sodba z dne 27. februarja 2002, Komisija/Francija, C-302/00, EU:C:2002:123, točka 23) pojem podobnosti storitve razlagati široko.
- 12 V tem smislu je Sodišče razsodilo (sodba z dne 10. novembra 2011, The Rank Group, C-259/10 in C-260/10, EU:C:2011:719, točka 50), da lahko ob upoštevanju posebnosti zadevnih gospodarskih sektorjev razlike v regulativnem okviru in pravnem režimu, ki veljata za zadevne dobave blaga in opravljanje storitev, v nekaterih izjemnih primerih kot okvir storitev, ki jih je treba primerjati, privedejo do tega, da ta okvir s stališča povprečnega potrošnika vzpostavi razlikovanje glede izpolnjevanja njegovih lastnih potreb, ki preprečuje ugotovitev podobnosti storitev (glej tudi sodbi z dne 23. aprila 2009, TNT Post UK, C-357/07, EU:C:2009:248, točke 38, 39 in 45, ter z dne 27. februarja 2014, Pro Med Logistik in Pongratz, C-454/12 in C-455/12, EU:C:214:111, točka 52 in naslednje).
- 13 Predložitveno sodišče dvomi o uporabi te sodne prakse v obravnavani zadevi. Okvir obeh vrst storitev upravljavcev zabavišč se namreč v nasprotju z zadevami, v katerih je odločilo Sodišče, ne razlikuje zaradi različnih pravnih okvirnih pogojev. Niti podjetjem-upravljalcem zabavišč, kot je podjetje tožeče stranke, niti upravljavcem zabavišč na sejmi tako ni zakonsko predpisano, ali naj zaračunavajo vstopnino za uporabo vseh storitev zabavišč ali ceno posamezne storitve. Dalje, za zabaviščne naprave v zabaviščnih parkih in na sejmi veljajo isti varnostni standardi. Poleg tega ne podjetjem, ki upravlja stacionarna zabavišča, ne upravljavcem potujočih zabavišč ni zakonsko predpisano, kdaj v letu naj bi ponujali storitve.

„Stališče povprečnega potrošnika“ in pridobivanje dokazov v zvezi s tem

- 14 BFH poleg tega navaja, da imajo razlike, ki po njegovem mnenju obstajajo med storitvami, ki jih opravljajo podjetja-upravljalci stacionarnih zabavišnih parkov, in storitvami, ki jih opravljajo upravljavci potujočih zabavišč na sejmi, nezanemarljiv vpliva na odločitev povprečnega potrošnika za eno ali drugo od teh

storitev. Iz sodbe navedenega sodišča bi bilo mogoče sklepati, da bistvena razlika ni samo v stacionarni naravi storitev upravljavca zabavišča, temveč tudi v tem, da podjetje, ki upravlja stacionarno zabavišče, ki deluje časovno neomejeno, v nasprotju z upravljavci zabavišč, ki potujejo od sejma do sejma, ni namenjeno splošni zabavi ljudi na ljudskih veselicah in ga zato ni mogoče uvrstiti med prireditve, podobne ljudskim veselicam.

- 15 Upoštevati je treba, da povprečni potrošnik tudi po mnenju BFH v obeh primerih, to je na sejmih in v zabaviščnih parkih, uporablja storitve zabavišč. V zabaviščnem parku se povprečni potrošnik sicer srečuje s samo enim podjetjem-upravljavcem zabavišča, na sejmu pa nasprotno z velikim številom upravljavcev zabaviščnih obratov, kar pomeni, da so pri prostorskih in časovnih možnostih ter okolju za uporabo storitev opazne razlike. Vendar iz sodne prakse Sodišča (sodbi z dne 10. novembra 2011, *The Rank Group*, C-259/10 in C-260/10, EU:C:2011:719, točka 47, in z dne 17. februarja 2005, *Linneweber in Akritidis*, C-453/02 in C-462/02, EU:C:2005:92, točki 29 in 30) izhaja, da ti elementi, ki jih je treba razlikovati od pravnega okvira opravljanja storitev, ne smejo vplivati na primerljivost storitev.
- 16 Predložitveno sodišče meni, da je, če se okvir storitev upravljavcev potujočih zabavišč na sejmih in podjetij, ki upravlajo stacionarna zabavišča, kot je zabaviščni park tožeče stranke, ne razlikuje, bistveno, katere potrebe se s stališča današnjega povprečnega potrošnika zadovoljujejo na sejmu na eni strani in v zabaviščnem parku na drugi strani oziroma katere potrebe se podobno zadovoljujejo na sejmu in v zabaviščnem parku.
- 17 Po razjasnitvi teh potreb bi bilo treba ugotoviti, ali storitve upravljavcev zabavišč na sejmih in v zabaviščnih parkih zadovoljujejo enake potrebe povprečnega potrošnika glede na merilo podobnosti in primerljivosti njihove uporabe in ali morebitne razlike znatno vplivajo na odločitev povprečnega potrošnika za storitve na sejmu ali storitve v zabaviščnem parku ali ne (sodbi z dne 10. novembra 2011, *The Rank Group*, C-259/10 in C-260/10, EU:C:2011:719, točka 44; z dne 11. septembra 2014, *K*, C-219/13, EU:C:2014:2207, točka 25, in z dne 9. novembra 2017, *AZ*, C-499/16, EU:C:2017:846, točka 31).
- 18 V zvezi s tem predložitveno sodišče meni, da lahko to stori le na podlagi izvedenskega mnenja, saj samo nima dovolj strokovnega znanja, da bi potrebe povprečnega obiskovalca sejmov in zabaviščnih parkov poznalo tako obširno, kot je to potrebno.
- 19 Vendar se postavlja vprašanje, ali je predložitveno sodišče pristojno za tovrstno pridobivanje dokazov. BFH je – drugače kot Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče, Nemčija) v skladu s Sodiščem (sodba z dne 16. julija 1998, *Gut Springenheide in Tusky*, C-210/96, EU:C:1998:369, točke 14, 15 in 35) – odločilo, da glede „stališča povprečnega potrošnika“ o dveh storitvah v povezavi z načelom nevtralnosti davka na dodano vrednost ni potrebno pridobivanje dokazov z empiričnim raziskovanjem, ker naj bi šlo pri tem samo za „teoretični vidik“.

- 20 Vendar pojem „teoretični vidik“ odločujočemu senatu ni razumljiv. Če naj bi to pomenilo, da je „stališče povprečnega potrošnika“ objektiviziran pojem na področju potrošništva, ki ga je treba razlagati izključno pravno, ni mogoče pojasniti, zakaj se zdi, da je nazadnje stališče finančnih sodišč oziroma BFH postalo „stališče povprečnega potrošnika“, če je treba v sporu v okviru preverjanja upoštevanja načela nevtralnosti davka na dodano vrednost določiti njegovo stališče (glej v zvezi s tem sodbo z dne 19. decembra 2019, Segler-Vereinigung Cuxhaven, C-715/18, EU:C:2019:1138, točka 37).

DELOVNI DOKUMENT